

Virtuel gudstjeneste 10.1.21 v/Vibeke Døssing Rudebeck

800 Det var så forunderligt klart i nat

367 Vi rækker vore hænder frem

117 En rose så jeg skyde

800 Det var så forunderlig klart i nat

Mel.: Axel Madsen

Det var så forunderlig klart i nat
skønt skyer drev over derude,
hvor vinteren ruged i sorte træer
med vingerne tæt ved min rude.
Men alle morgenstjernerne sang,
da grenenes skygger blev blege,
og dagen begyndte og folk stod op,
mens småbørn løb ud for at lege.

Det var som et glimt af den store nat,
hvor Gud kaldte alting til live.
Hans skabende ord over havets dyb
bestemte, hvad alt skulle blive.
Og alle morgenstjernerne sang,
da vandenes brusen forstummed,
og jordkloden frugtbar i duft af regn
steg rødmende frem gennem rummet.

Det var som den dag, da Guds engel kom
med ordet fra Gud til det lave.
Han gik til Maria i Nazaret
med liljer fra Himmerigs have.
Og alle morgenstjernerne sang
ved svaret fra Guds tjenerinde,
og ordet blev foster i kød og blod
og fødtes, da tiden var inde.

Han kom i den mørkeste vinternat
med varsel om lysere tider,
han bringer hver tvivlende vintersjæl
et håb om et forår omsider,
hvor morgenstjernerne påskesang
skal løsne de frostbundne marker,
og hjertet skal slå i mit bryst af fryd
som småbitte fødder, der sparker.

Han lever i os med sit ord, sin ånd,
til nætterne alle er omme,
og slægter og folkeslag knæler ned
med bøn om barmhjertige domme,
så alle morgenstjernerne sang
forenet med menneskers stemme
skal bære os ind i Guds hjerterum,
hvor vi med hans søn hører hjemme.

Lisbeth Smedegaard Andersen, 2000.

367 Vi rækker vore hænder frem

Mel.: Trond Kverno 1975

Vi rækker vore hænder frem
som tomme skåle.
Kom til os, Gud, og giv os liv
fra kilder uden for os selv!

Alt godt, til vort og andres vel,
er dine gaver.
I svaghed fremmer du dit værk,
vor nøgne kvist skal sætte knop!

Vi løfter vore hænder op
i bøn for verden.
Lad dem, som lider, finde værn
mod kolde hjerters is og sne!

Lad vore hænders nøgne træ
få blomst og blade!

Lad vore liv her bære frugt
til lægedom for andres sår!

Vi venter, efter smertens vår,
din nådes sommer.
Og sorg og glæde blir til vækst
med frugt, vi ikke selv kan se.

Din nådes skaberværk skal ske
i tomme hænder.
O Gud, al godheds giver: Kom,
tag bolig i vor fattigdom!

Svein Ellingsen 1975.

Peter Balslev-Clausen 1993.

117 En rose så jeg skyde

Mel.: Köln 1599

En rose så jeg skyde
op af den frosne jord,
alt som os fordum spå'de
profetens trøsteord.
Den rose spired frem
midt i den kolde vinter
om nat ved Betlehem.

For rosen nu jeg kvæder
om kap med Himlens hær.
En jomfru var hans moder,
Maria ren og skær.
I ham brød lyset frem
midt i den mørke vinter
om nat ved Betlehem.

Den rose fin og lille
har dejlig duft og skær;
den lyse for os ville
og sprede mørket her;
i sandhed mand og Gud;
af syndens nød og pine
han nådig hjalp os ud.

Str. 1-2: Tysk 16. årh. Michael Praetorius 1609.

Th. Laub 1920. Str. 3: F. Layritz 1844.

Uffe Hansen 1935.

